„O ja, heel mooi!"

„Mooier dan ik?"

Hij aarzelde.

„Dat is zoo moeilijk te vergelijken."

„Ik begrijp het al."

„Ze was een geheel ander type dan jij bent."

„Blond?"

„Ja, goudblond! Haar krullen glansden als echt goud."

„En haar oogen?"

„Waren blauw, helder blauw met een zachte, lieve en toch onweerstaanbaar guitige uitdrukking; haar huid was blank en glad als satijn; ik herinner mij niet, ooit een meisje of vrouw gezien te hebben met zoo'n mooie huid als zij heeft!"

„Heeft?"

„Je hebt gelijk, ik moest zeggen „had". Ik heb haar in eenige maanden niet gezien, ze kan dus in haar nadeel veranderd zijn."

„Eenige maanden? En je zei, dat het lang geleden was? Je verliefdheid op haar, bedoel ik."

„Och ja!" deed hij verlegen. „Dat zei ik maar, omdat..."

„Zij was dus uiterlijk geheel het tegendeel van wat ik ben! Je hebt mij wel eens verzekerd, dat je niet van blonde vrouwen hield, dat „fade" schoonheid je genre niet was!"

„Maar zij was niet „fade", integendeel! Alles aan haar was levendig, pittig en helder van kleur!"

Lise zweeg en hij begluurde haar gezichtje; haar mondhoeken hingen pruilerig neer, haar donkere oogen tuurden met onbestemden blik en zelfs haar pikant neusje scheen aan uitdagendheid verloren te hebben; haar zongebruinde handjes plukten aan het kantje van haar inéengefrommeld zakdoekje; hij wachtte geduldig, tot zij weer spreken zou; hij kende haar voldoende, om te weten, dat aan de rij van haar vragen vooreerst nog geen einde zou komen.

„Was ze jong?" informeerde zij plotseling.

„Ja, jonger dan jij!"

„Hield ze niet van je?"

„Jawel, ze houdt van mij, ze houdt dolveel van mij, ook nu nog!"

„Maar waarom trouwde je dan niet met haar?"

„Ja, zie je, er waren omstandigheden.... ik kan je niet zoo precies uitleggen,... ik weet niet, of zij goed zou vinden...."

„Ik vraag niet naar geheimen tusschen haar en jou!" viel Lise haastig in. „Bewaar die maar goed! Daar sta ik immers buiten!"

Weer hing een drukkend zwijgen tusschen hen beiden.

De maan rees op achter het hooge geboomte, dat het uitzicht belemmerde en keek met een huil-trek in haar gezicht naar beneden; op den koelen nachtwind zweefden vage klanken van verwijderde muziek aan, droefgeestig opgalmend in niet te volgen melodie; drentelschreden van wandelaars schoffelden voorbij, onder het ver-uitstekende balkon door; het bergriviertje ruischte zacht een weemoeds-lied.

Herman's vroolijke luchtige stem scheurde plotseling de spanning, die ondanks het rustige, vrede-volle in de atmosfeer benauwender werd met ieder oogenblik.

Alsof hij zich volstrekt niet van eenige disharmonie bewust was, alsof aan hun hemel nergens een wolkje te bespeuren was, alsof hij niet het flauwste vermoeden had, dat iets in de wereld zijn lief, jong vrouwtje zou kunnen hinderen, vroeg hij:

„Zullen we nog een eindje wandelen, vóór we gaan slapen, schat?"

„Wandelen? Hoe kun je nu zoo doodbedaard over een wandeling praten, terwijl ik..."

„O, wil je liever niet? Nu, het is mij ook goed. We zitten hier rustig en koel en we hebben morgen een vermoeienden dag voor de borst."

„Morgen?"

„Ja," antwoordde hij op een toon van verbazing, „we gaan immers morgen met onze nieuwe kennissen tezamen naar het kleine meer, waarover we zulk een mooie beschrijving lazen. Het moet werkelijk schilderachtig gelegen zijn. Je ziet toch immers niet tegen de vermoeienis op, lieveling?"

„O, neen!"

„Je stem klinkt bepaald mat; je moet maar eens heel vroeg gaan slapen; we hebben in de laatste dagen misschien wat al te veel geloopen."

„O, neen!"

„Mijn sigaretten zijn op; ik ga even beneden een nieuw doosje koopen. Vind je goed, dat ik je een oogenblikje alleen laat?"

„Zeker!"

Hij wilde in het voorbijgaan haar hoofd streelen; met een nauw merkbare beweging wist zij zijn liefkoozing te ontwijken; hij scheen zich in het minst niet gekrenkt te voelen, want neuriënd trad hij de kamer binnen en zij hoorde hem zelfs luid-op fluiten, toen hij de trap afliep.

Hij bleef veel langer beneden dan zijn boodschap noodig maakte; in de vestibule praatte en scherste hij met het jonge paar, waarbij Lise en hij zich af en toe aansloten; daarop keek hij, bij de leestafel staande, even de avondcourant in en beklauterde eindelijk bedaard de trap weer die hem naar zijn kamer voerde.

„Lizzy!" riep hij verschrikt uit. „Wat is er gebeurd?"

Zij zat binnen, in een laag stoeltje en liet haar hoofd op de gecapitonneerde leuning rusten; haar heele figuurtje schokte van wanhopig snikken en tusschen de vingers, die haar gezicht verborgen hielden, liepen tranen door.

Hij knielde naast haar neer, kuste en streelde haar en fluisterde haar een stroom van lieve woordjes toe. — „Ik kan nooit meer gelukkig zijn," snikte zij. „Alles was zoo mooi en zoo heerlijk en nu...."

„Schrei niet zoo!" smeekte hij. „Ik heb je maar een beetje geplaagd."

Zij duwde hem van zich af, om met haar behuilde oogen in de zijne te kunnen kijken.

„Is het dan niet waar, wat je zei..?"

„Ja, dat is wel waar, maar..."

„Dus tòch! O, wat ben ik ongelukkig!"

„Maar dat meisje, het meisje, dat ik je beschreef, is... Wel, ze is pas zes jaar!"

„Zes jaar?"

„Zij is het dochtertje van mijn zuster en..."

Opnieuw snikkend klemde Lise zich aan hem vast.

„Hoe slecht van je, o, hoe slecht van je, om mij zoo te plagen! Ik zou het niet overleefd hebben, als ik had moeten denken, dat er ooit een andere vrouw voor je heeft bestaan dan ik!"

„Vind je het dan niet vreeselijk, zoo'n gevoelloozen, harteloozen man te hebben, die er niet eens een verleden op na houdt?"

Haar oogen lachten weer; geheel verzoend, kuste zij hem en hij.... hij was verheugd over zijn doorzicht, dat hem de gevaarlijke klippen had doen omzeilen.

HONDEN-OPRUIMING IN DEN HAAG.

Bij het distribueeren van hondenbrood in den Haag bemerkte men, dat de meeste honden niet waren aangegeven voor de belasting. De hoofdcommissaris heeft het daarom noodig geacht tot afmaking dezer dieren over te gaan. Onze foto's geven een overzicht van de wijze waarop men daarbij te werk gaat. Wanneer de honden door een man van den Gem. Reinigingsdienst onder toezicht van stille politie zijn gevangen (foto links), worden ze naar het dichtstbijzijnde politiebureau gebracht vanwaar de speciale hondenwagen hen naar de Gemeentereiniging brengt (foto rechts) waar ze nog 3 maal 24 uur worden bewaard, om de eigenaars in de gelegenheid te stellen hen te komen afhalen. Geschiedt dit niet binnen dien tijd, dan worden de dieren in het Asphyxiatietoestel gedood door gasverstikking (foto boven).

DE KUNSTGRAVURE

DOOR WOUTER LOEB

Ik had 'm in langen tijd niet gezien. Toen de eerste begroeting afgeloopen was, trad de bekende pijnlijke stilte in, welke altijd komt, als men elkander lang niet gesproken heeft en niet weet, hoe en waarover te beginnen. Ik merkte op, dat hij buitengewoon bleek zag en nerveus zijn sigaret hanteerde (die overigens een afschuwelijken stank verspreidde). Omdat hij er zoo bleek als een lijk uitzag vroeg ik: „Ben je wel gezond?"

„O ja," antwoordde hij achteloos, „het gaat mij tenminste goed. Ik ben wat de menschen zoo noemen, „een man in bonis"."

„Zoo," peinsde ik, „je ziet zoo opvallend bleek... daarom." .... Terwijl ik sprak had hij zijn sigarettenkoker geopend en wilde er mij ook een aanbieden. Ik bedankte. De geur had mij gewaarschuwd. Toen sprak hij: „Je doet me er een groot genoegen mee, als je er een neemt."

„Nee, werkelijk niet,".... zei ik.

„Toe nou," sprak hij, „neem er nou een. Ik moet tweehonderd en vijftig van die leege doosjes inzenden, (en hij toonde mij een kleurrijk blikje) dan krijg ik een kunstgravure cadeau."

„Nou dan, om jou een plezier te doen." Maar ik had de sigaret nog niet lang in mijn mond, of ik werd eenigszins benauwd. „Wat een tabak, wat een papier," dacht ik, en ik liet er tegen mijn vriend op volgen: „Wat een nonsens van je om voor zoo'n kunstgravure dat bocht te rooken, als je geld genoeg hebt, om er een te koopen."

„Pardon," hernam hij geïrriteerd, „dat moet je niet zeggen. Het prikkelt mij te weten dat er een prijs verbonden is aan die sigaret. Ik zal ze hebben, die kunstgravure! Ik wil! (Zijn stem werd energiek). „Ik wil dien prijs veroveren. Het kan zijn, dat ik wat bleek zie, het kan zijn dat het van die sigaret komt, — ik rook er tenminste 60 op een dag en ik geef toe, dat het niet de beste kwaliteit is; ze kosten 12 voor een dubbeltje, — maar ik zal mijn Gravure hebben."

„Je zult er nog ziek van worden," hernam ik.

„Kan me niet schelen...." bromde hij.

Ik stapte op, gaf hem een hand. „Nou, 't beste hoor!"